

Til folketingets skatteudvalg

Vedr. L 122 Forslag til lov om ændring af lov om opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomster mellem Danmark og henholdsvis Frankrig og Spanien.

Vi er et ældre pensionist-ægtepar (Ingrid 69 år og Karsten 72 år), der siden d. 1. februar 2008 har boet i Frankrig.

Gennem de sidste 3 år har vi talrige gange skrevet til folketingets skatteudvalg om den situation, vi efterhånden befinder os i, idet vi siden den 1. januar 2009 har betalt skat både til Frankrig og Danmark (dobbelt skat).

Kort fortalt er vor historie således:

I juli 2006 købte vi et ældre hus i Frankrig, som vi de følgende år renoverede med henblik på, at det kunne anvendes til helårsbeboelse, når vi blev pensionerede. Den 1. februar 2008 flyttede vi ind i huset.

I august 2007 blev vort hus i Varde sat til salg. Huset blev solgt d. 18. september 2007 med overtagelse pr. 1. februar 2008, hvor Ingrid ville blive pensioneret.

Inden vi flyttede til Frankrig, var vi bekendt med, at der i oktober 2007 var fremsat lovforslag om "*bemyndigelse til opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Danmark og Frankrig*". Lovforslaget bortfald på grund af udskrivelse af folketingsvalg, men blev genfremsat den 28. november 2007 og vedtaget den 22. januar 2008, en uge før vi flyttede til Frankrig.

På trods af at vi ikke var omfattet af overgangsreglerne i den vedtagne lov, fastholdt vi vor beslutning om at flytte til Frankrig i tillid til, at de bemærkninger, der blev fremsat af skatteministeren og de politiske ordførere i forbindelse med behandling af lovforslaget, ville stå til troende, nemlig "*at ingen personer skulle komme i økonomisk klemme*". Vi havde i øvrigt ikke noget alternativ, da vort hus i Varde var solgt til overtagelse den 1. februar, således at vi efter denne dato ikke havde noget sted at bo i Danmark.

For at være på den sikre side havde vi også kontaktet SKAT for at få oplyst, hvilke økonomiske konsekvenser en eventuel opsigelse af overenskomsten ville få for os. SKAT oplyste, at vi aldrig ville komme til at betale dobbelt skat, det var der ingen regeringer, der kunne holde til (hvilket dog senere har vist sig at være forkert). Hvis det skulle gå så galt, at vi skulle betale skat både til Danmark og Frankrig, ville der være en kreditregel, svarende til ligningslovens § 33, der sikrede mod dobbeltbeskatning. Vi var således bekendt med, at vi kunne komme til at betale en skat, svarende til dansk skat.

I perioden efter Danmarks opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsten begyndte vi dog at blive ret bekymrede for vores økonomiske situation, idet det ikke så ud til, at der ville komme en ny aftale mellem Danmark og Frankrig, men hver gang vi henvendte os til myndigheder og foreninger, fik vi at vide, at Frankrig var i gang med at lave en *kreditregel*, svarende til ligningslovens § 33. Ydermere måtte vi i februar, maj og august

2010 betale henholdsvis à conto og slutskat til de franske skattemyndigheder for skatteåret 2009, uagtet vi gjorde indsigelse herover til skattemyndighederne og oplyste dem om, at vi allerede betalte fuld skat til Danmark. Hvis vi ikke betalte, ville vi yderligere blive pålagt at skulle betale 10 % mere. Herudover blev vi i november 2010 afkrævet 12,1 % i socialskat. Vi har altså siden den 1. januar 2009 betalt skat af vore pensioner både til Danmark og til Frankrig.

Vi fik derfor et chok, da vi i august måned 2010 så, at den franske Bulletin af 2. august 2010 ikke indeholdt en kreditregel for pensioner, hvilket bevirkede, at vi med *tilbagevirkende kraft* skulle betale dobbeltskat fra 1. januar 2009.

Vi havde således ikke haft en reel chance for at undgå den økonomiske situation, som vi nu var havnet i. Vore planer om at flytte til Frankrig var tilrettelagt længe før lovforslaget blev fremsat. Og de økonomiske konsekvenser er først kommet for en dag 1½ år efter at loven blev vedtaget.

Nu, her i februar 2011, står vi i den situation, at vi skal betale 1. rate af fransk skat for året 2010 og derefter betale 2. og 3. rate i maj og august samt socialskat i november. Denne økonomiske uholdbare situation gør, at vi ikke længere har råd til at bo her i Frankrig. Vi har nu ydermere fået at vide, at vi i Frankrig skal betale skat af vor bruttoindkomst, hvilket betyder, at vor marginalskat kommer op på over 100 %. Det har vi ikke råd til, og man skal vist være ret velhavende for at kunne klare en sådan skat.

Vi kan godt forstå og acceptere at skulle betale, hvad der svarer til dansk skat, men hvis politikerne tror, at vi gennem årene bevidst har unddraget os dansk skat for derefter, når vi blev pensionerede, flytte til udlandet for at søge *skattely*, må vi gøre opmærksom på, at det ikke er tilfældet. Vore pensioner hidrører ikke fra store ratepensioner m.m., som vi har fået nedslag i den danske skat af, men almindelig pensioner, som vi har i kraft af vore ansættelsesforhold i stat, amt og kommune, hvor vi ikke har haft indflydelse på, at noget af vores løn blev tilbageholdt til hensættelse i pensionskasser.

Den gang vi flyttede til Frankrig, skete det med henblik på, at kunne tilbringe vor tredje alder her og blive boende i Frankrig i vore sidste år. Vi har været glade for at bo her og vi ville gerne være blevet boende. Men med den skattemæssige situation vi er kommet i, må vi erkende, at vi ikke magter at betale fuld skat af vores indtægt til både Danmark og Frankrig, således at vi kommer op på at skulle betale en marginalskat på mere end 100%. Samtidig er vi kommet op i en alder, hvor det er overordentligt vanskeligt for os at skulle flytte endnu en gang. Hertil kommer, at de økonomiske vilkår er ændret afgørende siden vi købte vort hus i Frankrig i 2006. Priserne på fast ejendom er faldet betydeligt og vi har formentlig ikke råd længere, til at anskaffe os en bolig i Danmark af en standard svarende til den, som vi flyttede fra i 2008.

Vi må desværre erkende, at man ikke kunne stole på det, politikerne udtalte i forbindelse med behandling af opsigelse af dobbeltbeskatningsaftalen og vor respekt over for det danske folkestyre må siges at være dalet betydeligt i løbet af de 3 år, der er passeret.

Som det kan læses ud af vor beskrivelse, er vi meget frustrerede og kede af at det ikke er os selv, der bestemmer, hvor vi skal bo. Det er ene og alene dobbeltbeskatningen, som begrundet vor flytning herfra.

Det undrer os meget, at der med lovforslag L 122 kun tages hensyn til tjenestemænd og nogle SAS-ansatte og ikke også til de ganske få familier, der også er kommet i virkelig økonomisk klemme.

Venlig hilsen
Ingrid Momme Rosendal og Karsten Rosendal

Følgende bilag er indsendt til skatteudvalget:

[Lov nr. 351 af 6. maj 2009](#) : bilag 2, 31, 61, 75

2009-10 B 91: Forslag til folketingsbeslutning om en overgangsordning, der forhindrer dansk beskatning af visse personer bosiddende i Frankrig og Spanien: bilag 1.